

[Aksel Larsen.]

sigtighed foreslog, at man skulle vente, formodentlig i måneder eller halve år, indtil de bebudede nye undersøgelser var færdige, før man tog stilling til anklagemyndighedens og justitsministeriets optræden i denne sag. Det finder jeg ikke, at man skal, og jeg har gjort rede for min mening, da vi havde forespørgselsdebatten forleden. Jeg ønsker kun at tilføje noget.

I min tale under forespørgselsdebatten citerede jeg et par taler, som skal være holdt ved indvielsen af startbanerne på Aalborg flyveplads Vest, citater, som er fundet i et festskrift forfattet af en vis Herluf Andersen. Disse citater har den 24. august 1945 været offentliggjort i „Frit Danmark“. Jeg har fået det indtryk, at de stammede fra et officielt festskrift udgivet af Wright, Thomsen & Kier, men jeg beklager, at deri har jeg taget fejl. De stammer fra et festskrift, som nævnte Herluf Andersen har udgivet for egen regning. Jeg beklager meget fejltagelsen, men jeg tillader mig at mene, at når sagen er så gammel, når de pågældende citater fra bauleiter Bruns og ingeniør Jespersens taler har været offentliggjort allerede i august 1945, og når Wright, Thomsen & Kier ikke har protesteret, måtte man have ret til at tro, at der var noget om, at sådanne taler var holdt.

Iøvrigt er der udsigt til, at vi får en klar-ning af forholdene indenfor en overskuelig fremtid. Justitsministeren har endelig — eller omgående, som man kalder det i regeringspressen — besluttet sig til at anlægge straffesag imod Børge Houmann. I en tid, der er fattig på tilfælde, hvor man kan takke justitsministeren, benytter jeg gerne lejligheden til at takke ham for, at han endelig har draget denne konsekvens af det, der er kommet frem, og jeg takker ham, fordi han har besluttet sig til at rejse sagen som en straffesag; det giver virkelig mulighed for, at vi kan få den ordentlig belyst. Men jeg henstiller til justitsministeren, at han så ikke forholder den domstol, der måtte komme til at behandle sagen, alle dokumenter, som ministeren hidtil har våget over med en drages omhu, samtidig med at han har bebrejdet andre, at de ikke vidste, hvad der stod i disse dokumenter, som han selv holdt hemmelige.

Det er nødvendigt påny at understrege den simple kendsgerning, som alene regeringen og folketingets flertal benægter: at der i det danske folk er en tillidskrise til politiet, justitsmyndighederne og domstolene. Det skyldes ikke blot disse in-

stansers optræden under besættelsen, men også deres optræden i de sidste tre år.

Hvad domstolene angår, må det være nok at henvisse til, at medens mangfoldige små landssvigere er idømt forholdsvis strenge straffe, har man taget med silkehandsker på mange af de største og værste. Det må være tilstrækkeligt at nævne navne som Schimmelmann, Castenskiold og Gunnar Larsen, samt at erindre om, at en bestemt afdeling i Østre Landsret ikke alene i folkemunde, men også blandt jurister har fået det karakteristiske øgenavn „landsrettens frifindelsesafdeling“.

Hvad politiet og justitsvæsenet angår, er det efterhånden blevet tydeligt for enhver, at der i dets top og ikke mindst i politiets ledelse findes forhold, der af den jævne mand opfattes som korruption, samtidig med at forskellige klikker på politigården bekæmper hinanden på det voldsomste og med ufine metoder, uden at der fra justitsministeriet er gjort alvorlige forsøg på at rydde op og skaffe ren luft. Den beklagelige følge deraf er, at folkets vrede giver sig udtryk overfor de menige politifolk, der så sandt for dyden ikke kan have ansvaret for det, der foregår i Eivind Larsens, Gluds, Kudsk's, Trolles og andres domæner.

Jeg kender kun den såkaldte Leifersag fra pressens omtale, men man kan ikke undgå at få det indtryk, at politiets og anklagemyndighedens systematiske, af justitsministeriet åbenbart godkendte felttog mod Leifer dels er et led i en klikkamp inden for politiet, dels skyldes, at visse ledende politifolk — med et mildt ord sagt — ikke har rent mel i posen. Det er justitsministeren, der har pligt til at sørge for, at der ryddes op, og hvis han undlader at gøre det, hvis han i sin virksomhed optræder som de ledende politifolks og som anklagemyndighedens ekspeditionssekretær på dette område, så pådrager han sig et ansvar, der bør pådømmes her i tinget.

Det er nødvendigt at sige — selvom jeg beklager, at det skal være nødvendigt —, at justitsministerens optræden og udtalelser ikke mindst i den sidste fase af Leifer-sagen har givet troen på hans vilje til at rydde op et grundskud og har vakt alvorlig tvivl om hans evne til at udtale sig i overensstemmelse med kendsgerningerne. Lad mig kort gennemgå nogle af de offentlige udtalelser i denne sag.

Politikommisær Andst, der foretog anholdelsen af Leifer, pastor Ryhede og fru Steensgaard den 22. oktober, erklærede